

Saygıdeğer Öğretmenim,

Şu anda, yoğun duygularımızı, nasıl dile getirmemiz gerektiğini, hangi sözcüklere sığdırabileceğimizi bilmiyoruz. Gerçekten duyguları kelimelerle anlatmak, sözlerle ifade etmekten çok daha güç.

Dile kolay tam iki buçuk yıl, birden başladı ve aniden, nasıl gıverdiğini bile anlayamadan geçti, gitti. Sizin emeğinizle, sizin ilginizle ve sevginizle yetişen bizler, en üzünç, en çaresiz anlarımızda ve en mutlu günlerimizde sizi hep yanımızda bulmaya okudukça alışmıştık oysa... Bize göre, "felâketlerin en korkuncu'na da uğrasak, ağzımızdan tek bir tünce dökülürdü hep: « Timur Bey mutlaka bir gözüm yolu bulur.» Bu inanışla yaşamak, her an bizi koruduğunuzu, kolladığınızı bilmek o denli güvenç vericiydi ki! Kimi kez ailemizle bile paylaşmaya çekindiğimiz duygularımızı size acabilmek, sorunlarımızı anlatabilmek gerçekten olağanüstü rahatlatıcı. Siz Muavinimiz olmanın yanı sıra rehberimiz, öğretmenimiz, arkadaşımız hepsinden ötesi babamız oldunuz her an bize! Ne yazık! En büyük dayanağımızı kaybediverdik birden. Aramızdan ayrılışınız derin bir yara açtı, herbirimizin kalplerinde... Üzüntümüz çok büyük!

Öğretmenlik... En yüce, en onurlu meslek... Hiçbir meslekle, hiçbir makamla kıyaslanamayacak derecede yüce. Henüz, tam olarak gelişmemiş, ham beyinlere bilgi dağarcığı yüklemekten; her yıl onlarca, yüzlerce, binlerce algun insan yaratmaktan daha çok mutluluk verici ne olabilir ki? Bunları düşününce üzüntümüz biraz olsun hafifledi. Çünkü; biz, sonsınıf öğrencileriniz, tüm II'ların kalbinde sevgi yu-makları oluşturan, değerli bir yöneticimizi kaybettik; oysa tüm okulumuz, üstün vasıflı bir fizik Öğretmeni kazandı. Bu yönden mutluyuz.

Son olarak bilmenizi istiyoruz ki: Siz en yüce övgülere, en yüksek makamlara, en derin sevgilere lâyıksınız. Sizi hiç unutmuyoracağız çünkü sizi çok seviyoruz öğretmenim...

Öğrencileriniz

Özay İşerler, Özlem Arslan, Ferda Şentürk, Nurcan İlbasmış, İnci Aksakal,
Gamze Girci, İlknur Girengir, İlknur Sarp, N. Nüket Göçmen.